

Arrest

nr. 98 763 van 13 maart 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 6 september 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie van 24 juli 2012 houdende de weigering tot afgifte van een visum, aan verzoeker ter kennis gebracht op 7 augustus 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 september 2012 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat P. MEULEMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 december 2009 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 6 mei 2011 werd de voormelde aanvraag ongegrond verklaard en werd aan verzoeker een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 20 mei 2011 trad verzoeker in het huwelijk te Kosovo met mevrouw A.M, van Kosovaarse nationaliteit en die sinds 4 januari 2011 in het bezit is van een B-kaart (onbeperkt verblijf in België wegens humanitaire redenen).

Op 27 juni 2011 diende verzoeker opnieuw een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd niet in overweging genomen bij beslissing van 25 juli 2011 en dit omwille van een negatieve woonstcontrole.

Op 1 februari 2011 diende verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 6 juli 2011 diende verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een visum gezinshereniging teneinde zijn echtgenote in België te vervoegen.

Op 26 september 2011 werd verzoeker verzocht om een aantal documenten over te maken.

Op 25 november 2011 werd de visumaanvraag geweigerd. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad). Op 16 maart 2012 werd door de Raad de afstand van geding vastgesteld bij arrest nr. 77 424.

Inmiddels werd de aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard op 27 juni 2011. Tegen deze beslissing diende verzoeker een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad.

Op 25 januari 2012 gaf het parket van de procureur des Konings te Brussel een negatief advies met betrekking tot het afgesloten huwelijk en besluit dat het huwelijk een schijnhuwelijk betreft.

Op 23 april 2012 dient verzoeker nogmaals een aanvraag in tot het verkrijgen van een visum gezinshereniging.

Bij beslissing van 23 juli 2012 werd deze visumaanvraag geweigerd. Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Conmentaar:

Op datum van 23/04/2012 werd er op basis van artikel 10,§1, al.1, 4 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 08/07/2011, een visumaanvraag ingediend door de heer B. B, geboren te Drenoc, van Kosovaarse nationaliteit. Deze aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat op 20/05/2011 werd afgesloten met mevrouw A.M., geboren te Zabaq, van Servisch-Montenegrijnse (Kosovaarse) nationaliteit

Overwegende dat artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht stelt dat een buitenlandse authentieke akte in België erkend wordt zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld krachtens het toepasselijk recht en in het bijzonder rekening houdende met de artikels 18 en 21;

Overwegende dat artikel 21 de openbare orde - exceptie bedoelt en het mogelijk maakt om een bepaling van buitenlands recht te weigeren voorzover zij tot een resultaat zou leiden dat onverenigbaar is met de openbare orde.

Overwegende dat artikel 146 bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen in een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.

Overwegende dat een dergelijk huwelijk onverenigbaar is met de beginselen van openbare orde.

Overwegende dat volgende feiten duidelijk aantonen dat artikel 146 bis van het B.W. van toepassing is:

Op 25/01/2012 geeft het parket van de Procureur des Konings te Brussel een negatief advies ten aanzien van het afgesloten huwelijk en dit op grond van het gevoerde onderzoek in België.

Immers mevrouw heeft een eerder dubieuze samenwoning achter de rug met een landgenoot die al in België verbleef en die ze nog nooit in levende lijve had ontmoet toen ze naar België kwam. Volgens haar was het een door de ouders gearrangeerd huwelijk, echter vond nooit een huwelijk plaats. Evenwel

volgens de informatie uit het dossier gekend bij Dienst Vreemdelingenzaken wouden de ouders van mevrouw dat ze huwde met een zekere B. A. en ging: mevrouw tegen hun advies in samenwonen met de man in België. Volgens mevrouw is dit juist omgekeerd.

Volgens de verklaringen van mevrouw A. leerde ze haar echtgenoot kennen in januari 2011 tijdens een concert van Beyonce in Zwitserland; echter blijkt dat het laatste concert van Beyonce in Zwitserland reeds dateert van in 2009 en zij in januari 2011 er niet heeft opgetreden. Het verhaal betreffende de ontmoeting wordt hierdoor dan ook ongeloofwaardig.

De aanvrager zou in maart 2011 bij mevrouw A. zijn ingetrokken. De man verbleef illegaal in België en had geen geldige verblijfsdocumenten. Echter uit het buurtonderzoek blijkt dat een man, die aan de beschrijving van de aanvrager voldoet, mevrouw A. hielp bij haar verhuis naar huidig adres in oktober 2010 en tevens bij haar inwoonde.

Zelf trachtte de aanvrager een regularisatie van verblijf te bekomen in Zwitserland, maar dit lukte niet. Er kunnen geen bewijzen worden aangeleverd van regelmatige contacten tussen het koppel. Zelfs van hun gedeelde levensmomenten in België kan mevrouw geen bewijzen leveren,

Mevrouw heeft een zeer matige en oppervlakkige kennis over haar echtgenoot: weinig tot geen kennis over persoonlijke voorkeuren, lijkt de namen van ouders, broers en zussen van de man te kennen maar geen leeftijden, weet niet of de man een diploma heeft en welke jobs hij heeft uitgeoefend...

Uit het politieel onderzoek blijkt een duidelijke afwezigheid van objectieve elementen die wijzen op een duurzame en oprechte relatie tussen betrokkenen.

Het Parket van de Procureur des Konings te Brussel besluit dan ook dat het huwelijk niet gericht is op het stichten van een duurzame levensgemeenschap maar dat het een schijnhuwelijk betreft. Het huwelijk wordt niet erkend in België. Bijgevolg wordt ook de visumaanvraag geweigerd."

2. Onderzoek van het beroep

Onder het kopje "*rechtsgeldigheid van de notificatie*" voert verzoeker de schending aan van artikel 5.2 van de Conventie van Genève en van artikel 9.2 van het Internationaal pact aangaande politieke en burgerlijke rechten van 19 december 1966.

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing hem in het Nederlands is betekend terwijl hij niet bij machte is Nederlands te lezen. Hij stelt de draagwijdte van de bestreden beslissing niet te hebben begrepen.

Verzoekers betoog dat hij de draagwijdte van de bestreden beslissing niet heeft begrepen, wordt volledig tegengesproken door het beroep dat hij heeft ingediend. Uit de uiteenzetting van zijn middel onder het kopje "de gegrondheid" blijkt dat verzoeker heel duidelijk heeft begrepen wat de draagwijdte is van de bestreden beslissing. Daargelaten de vraag of de bestreden beslissing niet rechtsgeldig werd betekend, merkt de Raad op dat een eventueel gebrek in de kennisgeving hoe dan ook niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Waar verzoeker de schending van artikel 5.2 van de Conventie van Genève aanvoert, laat hij na uiteen te zetten over welke conventie van Genève het precies gaat. In zoverre verzoeker doelt op het Vluchtelingenverdrag wijst de Raad erop dat dit Verdrag geen artikel 5.2 omvat. Het is voor de Raad dan ook geheel onduidelijk welk artikel verzoeker voor ogen heeft.

Voorts voert verzoeker ook nog de schending aan van artikel 9.2 van het Internationaal pact aangaande politieke en burgerlijke rechten van 19 december 1966. Dit artikel luidt als volgt:

"9.2. Iedere gearresteerde dient bij zijn arrestatie op de hoogte te worden gebracht van de redenen van zijn arrestatie en dient onverwijld op de hoogte te worden gebracht van de beschuldigingen die tegen hem zijn ingebracht."

In casu is geen sprake van een arrestatie. Verzoeker kan dan ook niet dienstig verwijzen naar dit artikel.

Verzoekers betoog, voor zover het als een middel kan worden begrepen, is niet ontvankelijk en kan minstens niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Onder het kopje "*Middelen: de gegrondheid*" voert verzoeker in een enig middel de schending aan van artikel 146bis van het BW, van de artikelen 18 en 21 van het WbIPR, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het rechtszekerheids- en redelijkheidsbeginsel en van de artikelen 8 en 12 van het EVRM.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

“Aangezien de motivering in de bestreden beslissing van Dienst Vreemdelingen Zaken enkel is gesteund op een strafdossier waarbij zelfs geen verklaring van verzoeker is terug te vinden en waaruit integendeel blijkt de burens verklaren dat verzoeker sedert de verhuis van zijn vrouw in oktober 2010 bij haar inwonend was.

Dat enkel foutief werd neergeschreven dat de echtgenote laat weten dat zij in 2011 elkaar leerde kennen (mogelijks de datum van het opstellen verhoor) terwijl zij elkaar sedert 2009 hebben leren kennen.

Dat de interviewer er goed had aangedaan om de nota's te herlezen en te laten tekenen door de echtgenote van verzoeker hetgeen vereist is indien formeel bepaalde verklaringen betwist, zoals in casu;

Zie RvSt. Nr. 79 maart 1999, A.P.M. 1999, 68, TRD 2001, 18;

Dat het inherent is aan elk rechtssysteem dat wanneer een fundamentele beslissing wordt genomen over de status van een persoon, die de persoon zelf raakt, er enige regels van houvast zijn zoals ook reeds werd beslist door de Raad van State, nl op 8 augustus 2002 inzake nr. 109 702, nl artikel 1322 van het Burgerlijk Wetboek, dat voorziet dat pas bij ondertekening er sprake zijn van aanvaarding;

Dat integendeel de echtgenote van verzoeker het dossier duidelijk zou verslechterd hebben indien zij zou stellen elkaar nog maar te kennen van 2011 terwijl het in haar voordeel is dat zij inderdaad (juiste periode) elkaar hebben leren kennen in 2009 ! ! !

Aangezien uit dit strafdossier ook blijkt dat de echtgenote van verzoeker wel degelijk kon weergeven wie de familie van verzoeker was met vermelding van hun namen maar inderdaad niet hun juiste leeftijd.

Dat zij ook kon weergeven dat verzoeker werkzaam was in de bouw wat blijkt uit bijgaande diploma.

Dat haar werd gevraagd wat soort diploma verzoeker had in de bouw en zij enkel hierop niet kon antwoorden.

Dat in de bestreden beslissing wordt vermeld dat de echtgenote van verzoeker: "weinig tot geen persoonlijke kennis over persoonlijke voorkeur en een matig tot oppervlakkige kennis heeft over haar echtgenoot" terwijl nergens een verduidelijking / motivering is terug te vinden.

Dat zulks een manifeste schending uitmaakt van de motiveringsplicht waaraan niet alleen administratieve maar ook rechtscolleges zijn onderworpen.

Zie arrest nr, RvV 19 537 dd 29 april 2008 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Dat verzoeker zowel naar feite en naar recht niet kan begrijpen waarom zijn visumaanvraag werd geweigerd.

Dat trouwens het onderzoek volstrekt onvolledig is gebleven wat ook in de bestreden beslissing wordt toegegeven : "op grond van het gevoerde onderzoek in België" terwijl uit elk van deze dossiers "vermoed schijnhuwelijk" blijkt dat er steeds ook een onderzoek volgt in het land van herkomst van verzoeker.

Dat verzoeker zelfs niet werd gehoord zodat zijn rechten van verdediging zijn geschonden;

Dat dit ook aantoonbaar is : hoe kan de PK van het parket te Brussel stellen dat de echtgenote van verzoeker weinig tot geen persoonlijke kennis heeft over haar echtgenoot" indien verzoeker zelfs niet is gehoord omtrent zijn persoonlijke kennis.

Aangezien bovendien de inhoud van de motivering correct moet zijn en er geen appreciatievergissingen of onredelijke appreciatie mogelijk mag zijn van de gegevens in het dossier.

Zie R.v.St. nr; 53 199, 10 mei 1999, BS. 57531, 16 januari 1996;

Dat maw de beginselen van behoorlijk bestuur worden geschonden nu DVZ aan de hand van de haar ter beschikking gestelde gegevens, die zij heeft teruggevonden in het strafdossier, niet tot een juiste rechtsvinding is gekomen.

Dat het redelijkheidsbeginsel/vertrouwensbeginsel hierdoor tevens wordt geschonden nu elk bestuur in dezelfde omstandigheden geplaatst deze elementen onvoldoende had gevonden om te komen tot de vaststelling dat het inzake gaat om een schijnhuwelijk.

Dat artikel 146bis van het BW stelt dat er slechts sprake is van een huwelijk als uit het geheel van de omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten er niet op gericht is om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen maar enkel op het bekomen -van een verblijfsvoordeel dat verbonden is aan de staat van de gehuwde.

Dat uit geen enkel bewijskrachtig stuk blijkt dat - voor een toepassing van art. 21, dat verwijst naar de internationale openbare orde - dat verzoeker of mevrouw M. ooit het opzet had om geen duurzame, affectieve en intieme relatie te onderhouden en dat er een totaal gebrek aan werkelijke huwelijkswil zou bestaan.

Aangezien de omzendbrief van 17 december 1999 (B.S. 31.12.1999) duidelijk spreekt van volgende omstandigheden die in combinatie moet voorkomen en een ernstige aanduiding vormen om te kunnen spreken van aanwijzingen dat het huwelijk uitsluitend werd afgesloten om een verblijfsvoordeel te bekomen :

-partijen verstaan mekaar niet, of kunnen enkel op een gebrekkige wijze met elkaar communiceren, of doen beroep op een tolk

- partijen hebben elkaar vóór de huwelijksluiting nooit eerder ontmoet
- een van de partijen woont duurzaam samen met iemand anders
- partijen kennen elkaars naam of nationaliteit niet
- een van de aanstaande echtgenoten weet niet waar de andere werkt
- manifest uiteenlopende verklaringen omtrent de omstandigheden van de ontmoeting
- een som geld wordt beloofd bij het aangaan van het huwelijk
- het uitoefenen van prostitutie door één van beiden
- het optreden van een tussenpersoon
- een groot leeftijdsverschil

Dat ook Art. 18 WbIPR (wetsonduiking) is niet aan de orde. Immers de toepassing van art 18 vergt immers een intentioneel element dat moet kunnen worden bewezen (cfr. Circulaire van 23/9/2004) maar dat in casu niet aanwezig is, en zeker niet bewezen.

Dat het bewijs dient geleverd te worden door de Overheidsinstantie die de aanvraag weigert : *actori incumbit probatio*, temeer daar in de bestreden beslissing gewag wordt gemaakt van een schijnhuwelijk.

Dat het onderzoek derhalve toekomt aan de DVZ en het niet mag gericht zijn op het eenvoudig overnemen van een "ADVIES"

Dat immers bewijzen met een decisief karakter absoluut noodzakelijk zijn zodat vermoedens die worden tegengesproken niet volstaan :

Zie Rb. Brussel, 11 december 1990, J.T., 1991,412

b) Schending van artikel 10 §1 al 1,4 van de Vreemdelingenwet

Aangezien ieder het recht heeft om te huwen en een gezin te stichten (artikel 8 van het EVRM)

Aangezien ook inzake het arrest Chorfi door het Hof van Straatsburg werd beslist dat artikel 8 van het E.V.R.M. het gezinsleven op zich beschermd, of de gezinsleden nu samenwonen of niet.

Zie Hof Mensenrechten, arrest Chorfi/België van 7 augustus 1996, T.V.R. 1997, nr. 3, 230-243, Liga 1996, afl.5-8, 26

Zie Hof Mensenrechten, arrest Berrehag/Nederland van 21 juni 1988, Publ.

Cour eur. D. H., Serie A, vol. 138 § 21

Dat trouwens in casu de niet samenwoning wordt belet door Dienst Vreemdelingen Zaken;

Dat verzoeker en zijn vrouw overigens sedert maart 2010 samenwonend waren maar verzoeker diende terug te keren naar het land van herkomst om aldaar te kunnen huwen.

Aangezien bij het afsluiten van een huwelijk in het buitenland de regels van het Internationale Privaatrecht van toepassing zijn.

Dat ingevolge de wetswijziging van 4 mei 1999, die in werking trad op 1 januari 2000, trouwens enkel sprake is van een schijnhuwelijk wanneer het huwelijk uitsluitend is aangegaan om een verblijfsvoordeel te bekomen.

Zie Parlementaire voorbereiding en Pari. St. Kamer 1998 - 99, nr. 1991/3

Zie Artikel 1 van de Europese Resolutie van 4 december 1997 betreffende maatregelen ter bestrijding van schijnhuwelijken, PB. C 382 van 16 december 1997

Dat zulks uit geen enkel gegeven blijkt, integendeel hebben partijen na elkaar te leren kennen in 2009, per vergissing is genoteerd in het PV 2011 (datum ondervraging), nog steeds contact met elkaar hebben en inmiddels zijn gehuwd."

In zoverre het de bedoeling van verzoeker lijkt te zijn om aan de Raad te vragen om de weigering tot erkenning van het buitenlands huwelijk te onderzoeken, dient te worden gewezen op artikel 39/1 van de vreemdelingenwet, dat de rechtsmacht van de Raad bepaalt.

De Raad is een administratief rechtscollege dat is opgericht met toepassing van artikel 146 van de Grondwet. Hij dient – nu er betwisting bestaat omtrent zijn rechtsmacht – de aandacht te vestigen op het feit dat artikel 144 van de Grondwet bepaalt dat geschillen over burgerlijke rechten bij uitsluiting behoren tot de bevoegdheid van de hoven en rechtbanken en dat artikel 145 van de Grondwet voorziet dat ook geschillen over politieke rechten tot de bevoegdheid behoren van de hoven en rechtbanken, behoudens echter de bij de wet gestelde uitzonderingen. De aard van het recht waarop het geschil betrekking heeft is dus van belang om een onderscheid te maken tussen enerzijds de exclusieve bevoegdheid van de hoven en rechtbanken inzake betwistingen omtrent burgerlijke rechten en anderzijds hun principiële

bevoegdheid wat geschillen betreft inzake politieke rechten waarvan het de wetgever is toegelaten af te wijken (M. LEROY, *Contentieux administratif*, Brussel, Bruylant, 2008, 86).

De wetgever heeft gebruik gemaakt van de hem door artikel 145 van de Grondwet geboden mogelijkheid om de beslechting van geschillen betreffende de toepassing van de wetten inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen aan de Raad toe te wijzen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer, 2005-2006, nr. 51K2479/001, 91). Artikel 39/1, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt dan ook het volgende: *“De Raad is een administratief rechtscollege en is als enige bevoegd om kennis te nemen van de beroepen die worden ingesteld tegen individuele beslissingen genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”* Artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet preciseert bovendien dat de Raad, indien hij optreedt als annulatierechter, uitspraak doet over beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht. Uit deze bepalingen vloeit voort dat de bevoegdheid van de Raad, als annulatierechter, beperkt is tot het nagaan of bij het nemen van een beslissing in het raam van de voormelde wetten geen regel van het objectief recht *sensu lato* werd miskend. Het komt de Raad bijgevolg geenszins toe een standpunt in te nemen inzake de opportuniteit van een bestuursbeslissing. Indien er effectief sprake is van een schending van een norm van het objectief recht, dan kan de bestreden rechtshandeling worden vernietigd en dient de administratieve overheid rekening te houden met de door de Raad vastgestelde inbreuk bij het nemen van een nieuwe beslissing.

Uit het voorgaande volgt dat de Raad in principe rechtsmacht heeft om binnen de hiervoor gestelde grenzen de wettigheid van de bestreden beslissing te beoordelen.

Het voorgaande houdt evenwel niet in dat de Raad, in het raam van het onderzoek inzake zijn rechtsmacht, gebonden is door het voorwerp van het beroep zoals omschreven in het verzoekschrift (*petitum*). Het feit dat verzoeker voorhoudt de schorsing en de vernietiging te vorderen van een in het raam van de vreemdelingenwet genomen beslissing, laat op zich niet toe zonder meer te besluiten dat de Raad over de vereiste rechtsmacht zou beschikken (cf. J. VELU, conclusie onder Cass. 10 april 1987, Arr. Cass. 1986-87, 1046). De Raad dient tevens het middel dat als grondslag wordt aangevoerd van de vordering te onderzoeken (*causa petendi*) en dit om te verifiëren of het werkelijk en rechtstreeks voorwerp van het beroep niet buiten zijn rechtsmacht valt (Cass. 27 november 1952, Arr. Verbr. 1953, 164; CH. HUBERLANT, “Le Conseil d’Etat et la compétence générale du pouvoir judiciaire établie par les articles 92 et 93 de la Constitution”, J.T. 1960, 79; J. SALMON, *Le Conseil d’Etat*, Brussel, Bruylant, 1994, 249; C. BERX, *Rechtsbescherming van de burger tegen de overheid*, Antwerpen, Intersentia, 2000, 140-141). Is dit het geval dan dient de Raad zich zonder rechtsmacht te verklaren.

De Raad heeft aldus geen rechtsmacht om kennis te nemen van betwistingen die betrekking hebben op burgerlijke rechten of van geschillen met betrekking tot politieke rechten die de wetgever niet uitdrukkelijk aan de Raad heeft toevertrouwd. Tevens kan de Raad geen kennis nemen van een beroep of van middelen waarvan het werkelijk en rechtstreeks voorwerp ertoe leidt dat hij zich dient uit te spreken over dergelijke betwistingen.

De bevoegdheidsverdeling tussen de hoven en rechtbanken en de Raad kan tot gevolg hebben dat verschillende rechtsvragen met betrekking tot eenzelfde rechtshandeling moeten worden onderworpen aan de beoordeling van verschillende rechters. Aangezien de Raad slechts beschikt over een toegewezen bevoegdheid dient deze restrictief geïnterpreteerd te worden en laat het eventuele ongemak dat de rechtzoekende zou kunnen ondervinden door zich tot meer dan één rechtscollege te moeten wenden niet toe de rechtsmacht van de Raad uit te breiden.

De voorgaande bevoegdheidsverdeling kan ook inhouden dat wanneer in eenzelfde *instrumentum* twee beslissingen zijn opgenomen – zoals *in casu* enerzijds een beslissing tot weigering van visum en anderzijds de niet-erkenning van een huwelijksakte – een strikte scheiding moet gemaakt worden tussen beide beslissingen (RvV 2 maart 2010, nr. 39 684).

Verzoeker argumenteert in hoofdzaak dat zijn visumaanvraag werd afgewezen op grond van vermeend schijnhuwelijk en dat de verwerende partij tot dit besluit komt op basis van een negatief advies van de procureur des Konings, waarmee verzoeker zich niet kan verzoenen. Verzoeker houdt vol dat hij en mevrouw M. het opzet hebben om een duurzame, affectieve en intieme relatie te onderhouden en dat

het tegendeel uit geen enkel gegeven blijkt, integendeel ze hebben elkaar in 2009 leren kennen en in 2011 zijn ze gehuwd. Het eerste onderdeel van het enig middel van verzoeker is er volledig op gericht om aan te tonen dat het advies van de procureur des Konings op een onzorgvuldige wijze tot stand is gekomen en niet redelijk is, waardoor de motivering van de bestreden beslissing op onvolledige en onjuiste feiten is gebaseerd en het onredelijk was het visum te weigeren.

In de mate waarin het werkelijk en rechtstreekse voorwerp van het middel inhoudt dat de Raad gevraagd wordt na te gaan of de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Maatschappelijke Integratie onterecht verzoekers huwelijk als in strijd met de openbare orde heeft verklaard daar in hoofde van verzoeker het doel het verwerven van een verblijfsrecht in België betreft, moet worden opgemerkt dat de Raad, zoals hoger werd toegelicht geen rechtsmacht heeft om zich uit te spreken over een middel waarvan het onderzoek ertoe leidt dat hij een standpunt dient in te nemen over het bestaan of de draagwijdte van een burgerlijk recht (J. SALMON, *Le Conseil d'Etat*, Brussel, Bruylant, 1994, 249 en 387). Wanneer de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Maatschappelijke Integratie beslist om met toepassing van de bepalingen van het WIPR en het BW de erkenning van een huwelijk te weigeren omdat het naar het oordeel van de procureur des Konings om een schijnhuwelijk gaat en deze beslissing betwist wordt door een van de echtelieden, die in wezen stelt dat het huwelijk als rechtsgeldig dient aanvaard te worden in België en dat het recht om te huwen beknot wordt, dan ontstaat evenwel een geschil over een burgerlijk recht (*cf.* Cass. 13 april 2007, C.06.0334.N). Het onderdeel van het middel van verzoeker dat ertoe strekt aan te tonen dat het bestuur zijn huwelijk ten onrechte niet als rechtsgeldig heeft beschouwd en dat de Raad noopt om te oordelen over het al dan niet geschonden zijn van burgerlijke rechten, is, gezien de bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en rechtbanken en de administratieve rechtscolleges voorzien in de artikelen 144 en 145 van de Grondwet, dan ook onontvankelijk (RvS 8 maart 2002, nr. 104.512; RvS 7 oktober 2008, nr. 186.878). Er dient daarenboven op gewezen te worden dat de wetgever, in artikel 27, § 1, vierde lid van het WIPR ook uitdrukkelijk heeft gesteld dat de rechtbank van eerste aanleg bevoegd is om te oordelen aangaande betwistingen inzake de geldigheid van een buitenlandse authentieke akte. Het komt de Raad derhalve geenszins toe om zich uit te spreken over de wettigheid van het materieel motief van de overweging van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Maatschappelijke Integratie dat het huwelijk van verzoeker in België niet erkend wordt (RvS 25 februari 2009, nr. 190.806; RvS 28 mei 2009, nr. 193.626). Gelezen in deze zin is het middel niet ontvankelijk.

Daarenboven stelt de Raad op basis van de bestreden beslissing vast dat de weigering tot afgifte van het visum gezinshereniging steunt op de vaststelling dat het huwelijk niet gericht is op het stichten van een duurzame levensgemeenschap, maar dat het een schijnhuwelijk betreft. Gelet op het hierboven gestelde volstaat te dezen de vaststelling dat de beslissing de juridische en feitelijke overwegingen bevat waarop ze gesteund is en dat het niet kennelijk onredelijk voorkomt om op basis van het geheel van de gedane vaststellingen, het visum gezinshereniging te weigeren. In de bestreden beslissing wordt een opsomming gegeven van een aantal feiten waaruit de verwerende partij afleidt dat het gesloten huwelijk niet gericht is op het stichten van een duurzame levensgemeenschap, doch een schijnhuwelijk betreft. De Raad wijst erop dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris in deze kwestie het advies ingewonnen heeft van het parket van de procureur des Konings te Brussel dat op basis van de elementen overgemaakt door de Dienst Vreemdelingenzaken en het gevoerde politieonderzoek in België besluit dat het huwelijk niet gericht is op het stichten van een duurzame levensgemeenschap en dat het een schijnhuwelijk betreft. Het betrokken advies bevindt zich in het administratief dossier. Op basis van het geheel van de elementen uit het administratief dossier, alsook het advies van de procureur des Konings, kon de gemachtigde van de staatssecretaris op redelijke wijze besluiten dat verzoekers huwelijk niet gericht is op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap.

Verzoeker beperkt zich in het verzoekschrift tot het uiten van kritiek op het advies van de procureur des Konings en de wijze waarop diens onderzoek werd uitgevoerd.

Het feit dat verzoeker het niet eens is met de werkwijze van de procureur des Konings en de feiten opgesomd in zijn advies volstaat evenwel niet om de onwettigheid van de bestreden beslissing aan te tonen. Nogmaals dient te worden benadrukt dat het niet aan de Raad toekomt om het advies gegeven door de procureur des Konings te gaan beoordelen, evenmin kan de Raad zich uitspreken over de gevolgde werkwijze

De Raad acht het niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij rekening houdend met het negatief advies van de procureur des Konings en diens besluit dat het *in casu* een schijnhuwelijk betreft, aan verzoeker weigert om een visum gezinshereniging toe te kennen. Verzoeker toont niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een niet correcte feitenvinding, noch toont verzoeker hiermee aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk is gegaan toen hij op grond van het geheel van de in de bestreden beslissing vastgestelde gegevens tot het besluit kwam dat het huwelijk van verzoeker niet gericht is op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap.

In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid immers slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, met andere woorden wanneer de beslissing manifest onredelijk is, wat *in casu* niet het geval is. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuiniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort.

De schending van de in het middel aangehaalde bepalingen kan niet worden aangenomen.

Verzoeker zet de schending van artikel 10, § 1, al.1,4 van de vreemdelingenwet niet met concrete gegevens uiteen, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Tevens voert verzoeker de schending aan van de artikelen 8 en 12 van het EVRM.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich beperkt tot een vermelding van artikel 8 van het EVRM en de stelling dat door de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris dit artikel dode letter lijkt te worden zodat de samenwoning wordt belet door deze beslissing. De Raad kan hoogstens vermoeden dat verzoeker een schending van zijn gezinsleven inroept, nu hij aanvoert dat hun huwelijk gericht is op het stichten van een duurzame levensgemeenschap, doch uit de bovenstaande bespreking van de andere onderdelen van het middel blijkt dat verzoeker niet aantoont dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een niet correcte feitenvinding, noch toont verzoeker hiermee aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk is gegaan toen hij op grond van het geheel van de in de bestreden beslissing vastgestelde gegevens tot het besluit kwam dat het huwelijk van verzoeker niet gericht is op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap. Tevens zet verzoeker op geen enkele wijze uiteen in welke zin de verwerende partij een positieve verplichting zou hebben om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). In zoverre dit onderdeel van het middel ontvankelijk is, stelt de Raad vast dat geenszins een schending van artikel 8 van het EVRM wordt aangetoond en het aldus ongegrond is.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien maart tweeduizend dertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU